

Smrt v domě
Gillespieů

Darcy Coates

SMRT V DOMĚ GILLESPIEŮ

Při práci na této knize jsme vycházeli z verze, kterou v roce 2020 vydalo nakladatelství Poisoned Pen Press. Toto vydání obsahuje jak krátký román *Smrt v domě Gillespieů* (*The Haunting of the Gillespie House*) z roku 2015, tak povídky „Za zdi“ („Crawlspace“, 2015), „Figuríny“ („Lights Out“, 2015) a „Bed and Breakfast“ („Bed and Breakfast“, poprvé vyšlo 2020).

THE HAUNTING OF GILLESPIE HOUSE

Copyright © Darcy Coates 2015

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2024

Cover © Sabina Chalupová 2024

Illustrations © Andrea Krajíčková, 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4893-8 (pdf)

SMRT V DOMĚ GILLESPIEŮ

DARCY COATES

přeložil Petr Kovács

F&B&S

OBSAH

Smrt v domě Gillespieů	5
Za zdi	141
Figuríny	165
Bed and Breakfast	209

**SMRT
V DOMĚ
GILLESPIEŮ**

ŠEPOTY

Noc byla chladná a tichá. Závěsy byly příliš tenké, než aby zabránily průniku měsíčních paprsků, které si dokázaly proklestit cestu lesem a nyní se rozprostřely na koberci v rozechvělých a podivných tvarech.

Paprsek světla dopadl i na spící dívčí tvář a dívka se mimoděk zachvěla, aby před ním uhnula. Překulila se na bok a otevřela oči. Panenky a plyšová zvířátka na ni upíraly své plastové korálkové oči a jejich uklidňující dojem mizel v chladném namodralém nočním svitu.

Dívka se posadila a shrnula si vlasy z obličeje. Měla pocit, že na ni ve spánku mluví hlasy; byly stále zřetelnější, už jim téměř rozuměla.

„Haló?“ Mluvila tiše, aby nevyrušila rodiče, kteří spali v ložnici jen kousek dál po chodbě. „Jste to vy, kamarádi?“

Ano, zvuk tak slabý, že si ho klidně mohla pouze představit, tiché škrábání, které se přidalo k jejímu hlasu. Dívka spustila nohy z postele, a přestože se chvěla chladem, byla příliš zaujatá na to, aby ztrácela čas hledáním županu. Obešla postel a snažila se určit zdroj hluku. Prsty

na nohou se jí přitom nořily do tlustého koberce. Zdálo se jí, že zvuky musí přicházet snad ze všech směrů, cítila je pod nohama i nad hlavou. Závěsy se zachvěly závanem větru a prastarý dům zasténal tíhou věků.

„Haló, kamarádi?“ zopakovala ještě jednou.

Hlasy jí odpověděly a vyzývaly ji, aby šla blíž. Zavřela oči, natáhla před sebe ruce, pomalu se otáčela kolem dokola a naslouchala zvukům. Zdálo se, že slábnou a zase sílí podle toho, kterým směrem se natočila. Přestala se otáčet, když zněly nejhlasitěji, a váhavě postoupila o krok vpřed. Jak se blížila, hlasy nabývaly na síle i naléhavosti. Dívka cítila, jak se jí třesou prsty, jimiž šmátrala ve tmě po svých neviditelných společnících.

Ještě nikdy předtím je nevnímala tak jasně. Hlasy se pomalu slévaly, jejich ozvěny a mumláni se srážely v jeden jediný zvuk. Když se prsty dotkla zdi, konečně jim i rozuměla.

„Ano,“ řekla bez dechu a srdce jí bušilo stejně zběsile, jako když polapený ptáček třepotá křídly. „Ano, pomůžu vám, kamarádi.“

PRVNÍ DEN

Mávala jsem autu rodiny Gillespieových, které se plazilo po příjezdové cestě, proplétalo se mezi houštinami stromů a pak se vydalo o dva státy dál, kde měla rodina svou letní rezidenci.

Jejich dům jsem měla přímo za sebou. Bylo to staré dvoupatrové sídlo, vystavěné převážně z pískovcových kvádrů. Jeho přední veranda bývala kdysi krásná, ale prkna z tvrdého dřeva pod mými teniskami již pozbyla svůj lesk, postupně se v nich objevovaly praskliny a bílá barva sloupů průčelí se loupala.

Gillespieovi mi dům svěřili na měsíc do péče, zatímco se oni pokusí „zpevnit základy“, jak jejich cestu nazvala paní Gillespieová. Soudě podle toho, jak svědomitě se vyhýbali tomu, aby se jeden druhého dotkli, jsem usoudila, že tyhle základy odplavila již před lety voda a cesta na jejich letní sídlo byla posledním pokusem, aby spolu s nimi nekleslo pod hladinu i jejich manželství.

Stav jejich domu jako by odrážel i stav jejich manželství. Byla to nádherná budova – naprosto nad rámec toho,

co si kdy budu moct dovolit já za svou práci prodavačky v obchodě na částečný úvazek, se zbytečným diplomem z angličtiny na zdi –, ale roky k ní opravdu nebyly laskavé. Prkna podlahy mi zavržala pod nohama, jakmile jsem překročila práh a rozhlížela se kolem sebe po obývacím pokoji. Alespoň byl čistý a upravený, ale nábytek působil ošuntěle, jako by měl to nejlepší dávno za sebou, a matně bílé stěny se blížily spíš šedé.

Odložila jsem klíče od domu na konferenční stolek, kolem něhož jsem procházela, a s nimi i proužek papíru, na který mi paní Gillespieová úhledným ženským rukopisem napsala číslo svého mobilního telefonu. Za obývacím pokojem byla jídelna a v ní, na čestném místě pod opravdovým křišťálovým lustrem, mohutný stůl z tmavého dřeva pro dvanáct lidí.

„Páni,“ vydechla jsem a jako omámená zírala na křišťálovou krásu, která se přede mnou třpytila v přítmí a prozrazovala dlouhou historii opulentních hostin a dekadentního životního stylu.

Prohrábla jsem si své neupravené vlasy a snažila se uvolnit alespoň některé ze zmuchlaných splenců, které se mi v nich vytvořily. Včera jsem si nestačila umýt hlavu a vlasy mi teď mezi prsty připadaly celé mastné. *Nejdříve se ubytuj, pak si můžeš umýt hlavu.*

Paní Gillespieová mi řekla, že mám pokoj vlevo, až úplně na konci chodby v prvním patře. Popadla jsem tedy kufr a zamířila po točitém schodišti vzhůru. Chodba se táhla po celé délce domu a na každé straně byly čtvery dveře. Než jsem došla k těm posledním, byla jsem už docela zadýchaná. Otevřela jsem a ocitla se v pěkném, upraveném pokoji s velkým oknem s výhledem na les za hranicí pozemku.

Můj kufr byl opravdu těžký, plný oblečení a knih, k nimž jsem přidala ještě notebook. Zvedla jsem ho na postel a začala vybalovat. V pokoji sice nevisel křišťálový

lustr, ale ve stěnách byly zasazené starodávné svícny a zdi samotné byly pokryté tapetami, které vypadaly, jako by patřily do dvacátých let minulého století. Nejspíš byly součástí poslední rekonstrukce.

Když jsem si věšela trička a džíny do tmavé skříně, nedokázala jsem se ubránit údivu, jak čisto všude bylo. Pokoj působil natolik nevětraně a vydýchaně, že ve mně probouzel představy pavučin a prachu, usazeného na každém volném místě. Paní Gillespieová tu podle všeho uklízela opravdu svědomitě. I přesto mi pokoj přišel stíněný a zatuchlý, a jakmile jsem skončila s ukládáním prádla, pootevřela jsem všechna okna, abych dovnitř vpustila trochu čerstvého vzduchu.

Terén za domem se svažoval k asi padesát metrů vzdálenému borovému lesu. Svah byl pokrytý přerostlou buřinou a posetý shluky kamení. Les dole musel být starý, některé ze stromů vypadaly tak mohutně, že bych je určitě nedokázala obejmout, i kdybych se snažila sebevíc. Jejich špičky sahaly až nad okno a nejspíš i nad střechu domu. Prostor mezi nimi pak vyplňovaly nejrůznější křoviska a liány, které se ovíjely kolem kmenů.

Opřela jsem se o parapet, zavřela oči a zhluboka jsem se nadechla, abych si tu vůni vychutnala. Vzduch mi připadal mnohem čistší a svěžejší, daleko od městského smogu. Zároveň jsem začala vnímat tlumené zvuky lesní zvěře.

Po zádech mi přeběhl mráz a já se mimoděk ušklíbla. Gillespieovi společnou dovolenou opravdu potřebovali, ale já ještě mnohem víc potřebovala tuhle práci hlídačky jejich domu. Ještě jsem se tu ani pořádně neusadila, a už jsem si připadala o poznání lehčí. Cítila jsem, jak ze mě pomalu padá stres z práce a studia, který mě svíral uplynulých osm měsíců.

Odvrátila jsem se od okna a přeběhla zpátky ke svému kufru, plná neodbytné touhy rychle dovybalit a pustit se do

průzkumu domu. Náhradní boty jsem zakopla pod postel, toaletní potřeby jsem nechala na nočním stolku s tím, že je uklidím, až najdu koupelnu, a ledabyle jsem pohodila tašku s notebookem na stůl naproti posteli.

„To by stačilo,“ ušklíbala jsem se, zastrčila kufr do skříňně a vyrazila z místnosti natěšená touhou prohlédnout si i zbytek domu. Zkusila jsem hned první dveře na chodbě, ale k mému zklamání byly zamčené.

Paní Gillespieová zřejmě nechtěla, abych jí tady čmouchala, a umožnila mi přístup jen do některých částí domu. Najednou jsem si připadala, jako by na mě někdo chrstnul kbelík studené vody; staré domy jsem milovala a součástí mého vzrušení z výletu sem byla i představa, že budu mít příležitost tohle rozlehlé sídlo v pseudogotickém stylu pořádně prozkoumat a užít si ho. Pomyšlení na to, že z něj až tolik neuvidím, bylo devastující.

Zkusila jsem hned další dveře a podvědomě jsem očekávala, že budou rovněž zamčené. S nadšením jsem ale shledala, že se bez protestu otevřely. Za nimi jsem našla další pokoj, menší a ne tak čistý a upravený jako ten můj. S úšklebkem jsem se rozhlížela. Můj pokoj byl béžový, s bledě modrým přehozem. Tento pro změnu ve všech možných odstínech bordó. Tapety nesly zlaté listové vzory a byly na spoustě míst odchlíplé, takže odhalovaly starší, tmavší vrstvu pod nimi. Přehoz na posteli vypadal desítky let starý a ležela na něm hromada zplihlých, krvavě rudých polštářů.

„Nádhera,“ zamumlala jsem sama pro sebe, načež jsem se vrátila na chodbu, abych nahlédla do dalšího pokoje. Byl přibližně stejně velký jako ten předešlý, ale nebyl v něm žádný nábytek – jen v rohu stál srolovaný koberec a vedle bylo o zeď opřené koště.

Dveře přes chodbu naproti ukrývaly starodávnou, ale prostornou koupelnu s vanou na nožičkách připomínajících

dravčí pařáty. Nad umyvadlem viselo zrcadlo a byl zde i relativně moderní sprchový kout, nainstalovaný nejspíš v uplynulém desetiletí.

Posledním pokojem na patře byla na první pohled hlavní ložnice. Manželská postel působila halabala ustlaným dojmem, a dveře skříně zůstaly dokonce pootevřené, takže bylo vidět, že je stále z poloviny plná. *Asi nejsem jediná, kdo balí na poslední chvíli.* Nechtěla jsem jim příliš slídit v osobních věcech, takže jsem zase vycouvala, aniž bych se čehokoli dotkla.

Chodba se na konci rozdělila na dvě části: napravo bylo schodiště do přízemí, nalevo schody do druhého patra. Chvíli jsem váhala a vychutnávala si představu, co na mě asi tak čeká nahoře, ale nakonec mi přišlo rozumnější seznámit se nejdříve s funkčními částmi domu. Spíš neochotně jsem tedy zamířila nejprve dolů, ale v duchu jsem si slíbila, že se nahoru zase vrátím a pořádně to tam prozkoumám. Jen co se osprchuju a vymyslím, co provedu s večerí.

Přízemí mělo podivné uspořádání. Dveře byly umístěné na zvláštních místech a esteticky zrovna neladily. Prošla jsem z obývacího pokoje do jídelny a pak do kuchyně, která byla ve srovnání se zbytkem domu až zarážejícím způsobem moderní. Na nerezových dveřích ledničky byl magnetem přichycený list papíru a na něm stálo: „Vezmi si, co budeš chtít.“ Otevřela jsem lednici a objevila slaninu, zeleninu, vajíčka, mléko a balíček masa. Takže než se vypravím do města vzdáleného půl hodiny, hladem rozhodně nezemřu.

Až doteď mě nenapadlo, jak je dům Gillespieových osamělý. Hned na nádraží jsem nasedla do taxíku. Když jsme vjeli mezi farmy a pak zamířili vzhůru do kopců úzkými, klikatými silničkami, lemovanými po obou stranách lesy, dokud jsme konečně nezastavili před mohutnou kamennou budovou, jízdné už se vyšplhalo na dvojnásobek toho,

s čím jsem počítala. Což znamenalo, že jsem neměla na to, abych do městečka jezdila tak často, jak jsem si plánovala. Budu tedy muset nakupovat ve velkém a do zásoby.

To mi ale tolik nevadilo. Izolovanost domu od okolního světa mi připadala vzrušující. Měla jsem pocit, že bych tu mohla dělat cokoli – opravdu cokoli! – a nikdo by nic nevěděl, natož aby si stěžoval. Nebyla tu žádná protivná paní Bobinská z horního patra našeho domu, která žalovala majiteli pokaždé, když jsem se dívala na film, nebyl tu nikdo, komu by záleželo na tom, jak hlasitě si pouštím hudbu.

„Můžeš si dělat, co budeš chtít,“ promlouvala jsem k sobě nadšeně a procházela jsem si kuchyň. „Můžeš tu klidně chodit celý měsíc *nahá* a nikdo tě neuvidí.“

Přeběhla jsem zpátky do jídelny a prošla druhými dveřmi do místnosti, kterou jsem odhadovala na knihovnu. Zdi byly skutečně lemovány policemi, i když se na nich krčil všehovšudy tucet knih vyskládaných pouze na jedné z nich.

„To je škoda,“ mumlala jsem si a přejížděla pohledem po názvech na hřbetech knih. Čišela z nich depresivní nuda: pár investičních průvodců, trocha svépomocných kutilských příruček s banálně optimistickými tituly, encyklopedie, slovník a čtyři romány – všechno thrillery od stejného autora. *Ještě že jsem si přivezla vlastní čtení.*

Za knihovnou byla pracovna, což byla nejspíš doména pana Gillespieho. Na stole ležely hromádky papírů a stěny zdobily velké fotografie s přírodními motivy. Dál už jsem se tu nerozhlížela – částečně proto, že jsem nechtěla narušovat něco, co bylo zřejmě jeho osobním prostorem, a zčásti proto, že mě jeho práce ani trochu nezajímala.

Za pracovnou byla chodba, která se podle všeho vracela ke schodišti, pak prádelna a velký prázdný prostor, kde jsem si dokázala představit jenom něco jako taneční sál. Vrátila jsem se do chodby a dívala se na obě strany,

ohromená a užaslá z velikosti domu. Přišel mi spíš jako malý hotel než obyčejný domov a snažila jsem se představit si, jak v něm Gillespieovi asi žijí. Jak chodí po dlouhých chodbách, aniž na sebe vůbec narazí. Bylo v něm jednoduše mnohem víc místa, než kolik ho mohli dva lidé potřebovat.

PRVNÍ NOC

Upustila jsem kartáček na zuby do malého modrého kelímku na umyvadle a ten lehce zachrastil o dno. Nabírala jsem si vodu z kohoutku do dlaní a vyplachovala si ústa. Dokonce i obyčejná voda z vodovodu tady chutnala jinak než ve městě. Byla svěžejší a necítila jsem z ní tolik chlóru. Zavřela jsem oči a představovala si, že piju přímo z potoka.

Zamrkala jsem na svůj odraz v zrcadle a všimla si, že jsem v obličejí bledá jako křída. Budu si muset párkrát sednout na sluníčko, když už tady mám tu možnost. Čerstvě umyté vlasy se mi při schnutí začínaly cuchat a moje bílé pyžamo vypadalo proti matně šedým stěnám až příliš zářivě.

„Kdo si vymaluje koupelnu na šedo?“ zeptala jsem se svého odrazu. Zdálo se, že celý dům je zahalený v šeru, jako by ho stáří připravilo o jas i barvy. A určitě nepomáhalo, že všechny žárovky zrovna nezářily, ať už proto, že byly slabé či pokryté prachem. Všechny místnosti tak vězely v přítmí stínů, které je neúprosně držely ve své moci. Až tolik mi to

ale nevadilo. Temná aura domu mi přišla zvláště krásná.
Tak jako jsou krásné pohřební květiny.

„Pro dnešek už bylo těch morbidností dost,“ sdělil mi můj odraz. „Hajdy do postele.“

Vyšla jsem z koupelny a podívala se na schodiště vlevo. Dřevěné schody do prvního patra se po metru ztrácely ve tmě a dráždily mě svými temnými přísliby. Na průzkum druhého patra mi už nezbyl čas, protože jsem strávila frustrující tři čtvrtě hodiny snahou přijít na to, jak pustit sporák. Pak jsem se začetla do jedné z knih, které jsem si přinesla, a když jsem ji konečně zavřela, byla už noc a venku za oknem na sebe houkaly sovy.

Zítřka je také den.

Můj pokoj mi přišel přívětivý. Možná proto, že jsem si na stole a vedle postele vyskládala tučt svých knih. Ještě naposledy jsem vyhlédla z okna. Siluety borovic se hrdě tyčily proti obloze a měsíc v polovině úplňku vrhal na jejich špičky řídké stříbrné světlo.

„Dobrou,“ popřála jsem šeptem napůl sobě, napůl domu, otočila jsem vypínačem a zalezla do postele.

* * *

Do snů, ve kterých jsem bloudila dlouhými chodbami bez dveří, mi pronikal skřípavý, škrábavý zvuk. Míjela jsem roh za rohem jako myš v bludišti, snažila se zvuk dohnat, ale nepřiblížila jsem se mu ani o krok.

Zahnula jsem za poslední roh a zjistila, že mě chodba zavedla na hřbitov. Ze syrové, mokré hlíny trčely jako křivé zuby vybělené náhrobky, a když jsem se pokusila zacouvat, zjistila jsem, že mi únik zablokovala chladná kamenná zeď.

Sen nebyl vysloveně noční můra, ale přesto působil znepokojivě a mně se po probuzení rozbušilo srdce. Shrнула jsem si vlasy z obličeje a šmátrala rukou po lampičce na

nočním stolku. Ještě chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že sen neskončil ani po probuzení: to tiché, měkké a sotva slyšitelné škrábání jsem slyšela i přes svůj hlasitý přerývaný dech. Ztuhla jsem a co nejpozorněji naslouchala. Zvuky zněly, jako když někdo škrábe hřebíky o dřevo.

Vysoukala jsem se z příkrývek, a když jsem se snažila nazout si pantofle, zachvěla jsem se chladem. Ve skříni jsem tedy popadla župan, přetáhla si ho přes pyžamo a teprve potom jsem vyklouzla na chodbu.

Nalevo ode dveří chodba končila velkým oknem s výhledem do lesa. Oknem pronikalo dovnitř tak akorát tolik světla, abych nemusela šmátrat po vypínači. Pokračovala jsem pomalu a opatrně dál domem a snažila se vypátrat zdroj škrábání. Teď když jsem napínala uši, začala jsem vnímat i jiné zvuky: hluboké vrzání pod nohama; občasné zachrastění z podlaží nade mnou; pak ještě sténání a skřípání přímo ze zdi, jako by se v ní probraly k životu trubky.

Slyšela jsem, že některé staré domy prý *dýchají*, a pro dům manželů Gillespieových to rozhodně platilo. Dům mi najednou připadal jako živá bytost, spící již celá léta uprostřed osamělé krajiny zimním spánkem. Okna byla její oči, šindele střechy jí jako brnění chránily záda. *To by ze mě dělalo... co?*

„Parazita,“ zajíkla jsem se smíchem. Můj hlas se podivně odrazil od prázdných stěn. Sáhla jsem na skleněnou kulovou kliku vedlejší místnosti a jen pro jistotu jsem jí otočila. Stejně jako předtím se klika nepohnula, dveře byly zamčené.

Vydala jsem se po schodech dolů do přízemí. Dřevěné schodiště sténalo pod mými kroky, trubky ve zdi za mými zády ještě jednou zachřestily a ztichly. Dům vypadal v noci úplně jinak. Co bylo ve dne matné a ponuré, se ve světle měsíce a hvězd téměř rozzářilo. Tapety se zdály živější, dřevo dostalo sytější nádech a tajemství ukrytá ve tmě mi

přišla ještě tisíckrát lákavější – obzvlášť když se celá podlaha hemžila stíny, které se rozlézaly ze všech koutů.

Vyšla jsem ven vchodovými dveřmi, aniž bych přemýšlela, co to vlastně dělám. Touha prohlédnout si dům i zvenku – *vidět ho konečně celý* – říkala jsem si – *takový, jaký doopravdy byl* – ve mně stále rostla a já si toho nebyla vůbec vědomá. Z trávníku před domem jsem si mohla prohlédnout jeho dvoupatrovou fasádu. Černá okna v ní jako temné oči střežila příjezdovou cestu.

Kráčela jsem trávou a na kotníky i na okraj pyžamových kalhot se mi lepila studená rosa. Stejně jako vnitřek domu ani jeho okolí nebylo zrovna nejlépe udržované. Trávník byl přerostlý a řídký. Probudila jsem ze spánku spoustu brouků, kteří přede mnou prchali, zatímco jsem nohama bořila jejich domovy. Kdesi za mnou zahoukala osamělá sova.

Obešla jsem roh budovy, abych se podívala k lesu. Větve stromů se kymácely ve větru a vytvářely změť stínů, které mohly ukrývat bezpočet příšer. Podívala jsem se doprava, směrem od lesa, a prohlížela si bok domu.

Moje okno na samém konci budovy v prvním patře jsem našla snadno. Navíc jsem nechala svítit lampičku na nočním stolku a skleněná tabule zářila jako maják. Okno vedle patřilo zamčené místnosti. Vypadalo jinak než ostatní okna; ta byla zasazená v zákrytu se zdí, tohle ovšem vyčnívalo arkýřem ven. Zkusila jsem si ho představit zevnitř: nejspíš pod ním byla nějaká lavice, takže si obyvatel pokoje, ať už to byl kdokoli, mohl užívat nepřekonatelný výhled do okolí.

Přišlo mi bizarní, že je místnost zamčená. Všechny další, které jsem zatím zkusila otevřít, včetně ložnice manželů Gillespieových, byly odemčené. Co se tam asi skrývá?

Zírala jsem do okna, omámená bezpočtem tajemství, která se za dveřmi pokoje mohou ukrývat, a začala jsem

ztrácet pojem o čase. Všude panoval naprostý klid, a když se záclony v okně zachvěly, doslova jsem nadskočila.

Žen se do nich opřel průvan. Pozorovala jsem, jak se bledé kusy látky za sklem chvíli zmítají a pohupují, aby se po chvíli zase uklidnily. Nečekaný šok mě vytrhl z mé rozespalosti. Najednou jsem až bytostně vnímala, jak studený vítr fouká, složila jsem si ruce na prsou a přešlápla z nohy na nohu, abych si rozproudila krev ve ztuhlých nohou.

Kdesi nade mnou dala sova houkáním najevo svou ne-libost z mé přítomnosti a já si její houkání vyložila jako pobídku k tomu, abych šla zase spát. *Ty možná vládneš světu ve dne, ale tvorové noci si žádají své soukromí.*